

[Poul Møller.]

ved den europæiske udvikling, at den ustandselig bliver standset af disse valgkampagner, der skal afventes. Vi ved jo godt alle sammen herhjemme, hvor meget et valg betyder, og hvor meget man må bøje sig ud fra valgkampagnesynspunkter, men jeg synes nu, at den europæiske udvikling har været svært uheldig i den retning. Kunne vi dog bare blive enige om en fælles europæisk valgdag i alle landene på én gang, så kunne vi få klarét problemerne på den måde. Så skulle vi da kun $\frac{1}{2}$ år ad gangen ligge lidt tot af hensyn til vælgerinteresserne. Men så langt kan vi vel ikke nå, skønt det nok var en opgave for de europæiske politikere at se, om man kunne komme dertil; vi kan jo eventuelt rejse det forskellige steder.

Så længe vi ikke har fået ændret disse forhold, men må acceptere, at hvert land holder valg på sit tidspunkt, vil jo nok den franske valgkampagne komme til at præge meget af dette år. Valgene holdes jo i foråret 1967, og man vil måske også sunde sig oven på de indrømmelser, man gjorde ved det forlig, der blev afsluttet den 10.-11. maj inden for fællesmarkedet, og som udenrigsministeren så udførligt omtalte i sin redegørelse.

Frankrig fik her penge, Frankrig fik fyldt sin pung, men forpligtede sig til gengæld til nye europæiske fremskridt. Sådan er vel resultatet af det, der skete ved 10.-11. maj forliget. Men disse nye europæiske fremskridt betyder, at vi også her i Danmark må indstille os på, at i juli 1968 skal et økonomisk fællesmarked for såvel landbrugs- som industrivarer stort set være nået inden for fællesmarkedet. Da har vi altså fået udbygget det marked og fået det gjort funktionsdygtigt både på det industrielle område og på landbrugsområdet med prisaftalerne, med alle toldhindringerne på industriområdet fjernet og med den nye ydre toldtarif trådt fuldstændig i kraft. Jeg tror derfor, det er vigtigt for os, at denne termin, juli 1968, kommer til at optage opmærksomheden i Danmark og i det hele taget i EFTA-landene i forbindelse med de forhandlingsterminer, man skal prøve på at fastlægge for at nå frem til et fælles Europa.

Jeg takker udenrigsministeren for den del af redegørelsen, der vedrørte Danmarks

stilling til fællesmarkedet. Jeg håber, at den embedsmandsrapport, som vi har været med til at tage initiativ til, og som nu er under udarbejdelse, snart vil kunne komme. Jeg ved godt, at der hidtil har været meget kort tid til den, men jeg håber, at dette arbejde kan forceres frem, således at vi kan få overblik over, hvilke problemer man nu skal tage stilling til, når vi skal nærme os fællesmarkedet. For udenrigsministeren nærmede sig jo fællesmarkedet; det var det positive og det gode i udenrigsministerens tale. Han sagde, at Danmark vil foretage sonderinger på samme måde som Storbritannien, sonderinger med det formål, at vi en dag også kan komme ind som medlemmer i fællesmarkedet. Han sagde om medlemskab, at vi skulle opnå medlemskab senest samtidig med Storbritannien, men udtalte sig altså ikke imod, at det kunne ske, før Storbritannien blev medlem, og han sagde om optagelse af egentlige formelle, officielle forhandlinger, at disse skulle ske senest samtidig med Storbritannien, det vil sige, at de kunne altså også ske før, hvis det var praktisk, hvis det var tilrådeligt. Se, disse udtalelser om sonderingerne, om tidspunktet for medlemskabet, tidspunktet for forhandlingsforløbet, tror jeg var vigtige udtalelser af udenrigsministeren; vi har bemærket dem, og vi har bemærket dem med tilfredshed.

Vi har også med tilfredshed mærket os udenrigsministerens udtalelse om Londonprotokollen fra 1961: at den ikke længere er ubetinget forpligtende på den måde, som hr. Per Federspiel refererede det i det, han kaldte musketerprotokollen. Vi har bemærket, at udenrigsministeren har oplyst, at det, man nu koncentrerer sig om inden for EFTA-landene, er, at de lande, der deltager i forhandlinger med fællesmarkedet, har en informationspligt over for de lande, der ikke deltager i sådanne forhandlinger, således at man hjælper og støtter hinanden med orientering, med informationer, men ikke er forpligtet til ikke at kunne gå ind i fællesmarkedet, medmindre en tilfredsstillende ordning er opnået for alle EFTA-lande.

Man kan stille det spørgsmål: på hvilket grundlag skal vi da sondere? Når vi nu skal stikke sonden ind i fællesmarkedet, hvad er det så, vi skal undersøge? Selve